

lig ikke vil være ganske let at skaffe det nye Institut en dygtig Forstander og nogle af de Lærere, der strax skulle træde i Virksomhed, kan det være af Vigtighed, at der træffes foreløbige Aftaler om Besættelsen af Forstanderposter og nogle af Lærerposterne, for at Vedkommende kunne have tilbørlig Tid til at forberede sig til den nye Gjærning. Jeg antager da, at jeg ved at træffe saadanne Aftaler kan gaa ud fra, at de Lønninger, der ved Finantsloven for 1881—82 bestemmes for Personalet ved det nye Institut, i det Mindste i det Væsentlige vilde være overensstemmende med de Lønninger, som nu ere gjældende ved det Døvstummeinstitut, som vi have. Selsølgelig kan der derved kun være Tale om foreløbige Aftaler, der maa have en endelig Bekræftelse ved Finantslovens Positioner herom, men jeg antager, at Thinget vil billige, at jeg gaar ud fra den Forudsætning, og at Lønningerne ved det nye Institut i det Væsentlige blive satte i Overensstemmelse med Lønningerne ved det nuværende, og at jeg derfor — naturligvis med nærmere Billigelse — kan træffe saadanne foreløbige Aftaler.

Ordføreren (Ville): Jeg har ikke fra Udvalget Bemyndigelse til at afgive nogen Erklæring med Hensyn til det Punkt, som den ærede Minister har bragt frem. Jeg maa anse det for hensigtsmæssigt, at baade Udvalget og Thinget formelt forbeholde sig fuldkommen Frihed med Hensyn til dette Spørgsmaal, og det allerede af den Grund, at Ingen jo kan vide, om det Finantsudvalg, der bliver sammensat i næste Sæssion, vil være identisk med eller endogaa blot svarende til det, som nu findes, ja end ikke Noget af os ved, om det Folkething, som nu sidder, vil sidde til næste Samling. (Modsigelse). Ja det kan man ikke vide. Der kan ske Meget imellem Himmel og Jord, som kunde forandre det. Paa den anden Side vil det jo ganske vist stemme med vort Ønske, om den nye Døvstummeanstalt snarest muligt kunde blive tagen i Brug, og jeg vil villig erkjende, at den ærede Minister altsaa kan komme i den Nødvendighed at maatte gøre Krav paa Bistand af Lærere og andre Kræfter ved dette nye Institut, førend en ny Finantslov er givet, der stadfæster det varige Budget for denne Anstalt. At Ministeren da vil handle i Overensstemmelse med vort Ønske ved at træffe de Dispositioner, som blive nødvendige for at gennemføre dette, nærer jeg ingen Tvivl om, naar kun Ansættelserne ske paa en saadan Maade, at Lønningsforhold og øvrige Ting, der vedrøre Anstaltens Budget, forbeholdes en endelig Afgjørelse paa den Maade, som Lovforslaget § 2 bestemmer, altsaa ved Finantsloven for 1881—82. Det er altsaa kun en formel Reservation, som jeg anser det for rigtig at tage, og hvori jeg tør forudsætte, at den ærede Minister

ogsaa efter hans Ytringer er enig. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Ja!).

Lovforslaget (se Tillæg C).

vedtoges enstemmig med 52 St.

Lovforslaget gaar nu til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Ærde Behandling af Forslag til Lov om midlertidige Foranstaltninger mod den ved Arbejdsløshed og Vinterens Strengthed indtraadte Nød.

(2den Behandling findes i Tidenden, Sp. 3351).

Der var til denne Behandling intet Endringsforslag tillet.

Lovforslaget som Helhedfattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (E. Nielsen): Der er gjort forskellige Indvendinger mod nærværende Lovforslag, blandt Andet den, at Titlen ikke skulde passe, og den høitæredede Minister anførte sidste Gang, vi havde Loven for, at der ikke var Grund til at tale om Vinterens Strengthed. Et æret Medlem bemærkede ved den Leilighed, at han vel ikke vilde spaa ilde, men han var ikke saa sikker paa, om der ikke kunde komme en streng Vinter endnu. Jeg kan ikke negte, at denne Vinter forekommer mig netop at være særlig streng; thi, naar den begynder i November Maaned og endnu ikke synes engang at være kommen paa sit Høieste, men den i ethvert Fald er høit nok oppe, saa er den temmelig streng. Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at det ogsaa her i Kjøbenhavn er erkjendt, at der er megen Nød tilstede. Her er en Opfordring i Avisen fra Nørre- og Østerbros Bespisningsforretning — eller rettere Bespisningsforening; thi det vilde nok være en daarlig "Forretning" som Forretning betragtet — af Maand, hvis Navnes Betydning ikke kan underkjendes, og der siges i den udtrykkelig, at de ere nødte til at stille Opfordring til Medborgere paa Grund af den store Trang og Arbejdsløshed, der findes alene indenfor deres Omraade, og som har nødt dem til i Tiden fra 1de — 14de Februar at uddele indtil 800 Portioner daglig. Jeg tror altsaa, at man har en Erkjendelse fra Maand, der have haft Leilighed til at lære Forholdene at kjende, af, at der er meget stor Nød tilstede. Jeg skal naturligvis ikke trætte det ærede Thing med at oplæse disse Mænds